YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (laajennettu kolmas jaosto)

29 päivänä kesäkuuta 1995 *

Asiassa T-183/94,

Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto ym., edustajanaan asianajaja Ivone Cacciavillani, Venetsia (Italia), prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Alain Lorang, 51 rue Albert I,

kantajina,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantaja Eugenio de March, jota avustaa asianajaja Alberto Dal Ferro, Vicence, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen osaston virkamies Georgios Kremlis, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

jota tukee

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään oikeudellisella osastolla toimiva lakimies Arthur Brautigam ja oikeudellisen osaston virkamies Diego Canga Fano, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin oikeudellisen osaston päällikkö Bruno Eynard, 100 boulevard Konrad Adenauer,

väliintulijana,

jossa vaaditaan viinialan pakollista tislausta koskevan usean yhteisön säännöksen kumoamista,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. Biancarelli, tuomarit C. P. Briët, C. W. Bellamy, P. Lindh, J. Azizi,

kirjaaja: H. Jung,

on antanut seuraavan

määräyksen

Tosiseikat ja sovellettava lainsäädäntö

1 Neljäkymmentäkolme osuuskuntaa, viininviljelijöiden ryhmittymää ja yksittäistä viininviljelijää on nostanut Euroopan yhteisön perustamissopimuksen (jäljempänä

EY:n perustamissopimuksen) 173 artiklan neljännen kohdan nojalla kanteen, joka on kirjattu yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamossa 29.4.1994 ja jossa kantajat vaativat tiettyjen pakolliseen tislaukseen viinialalla liittyvien yhteisön säännösten kumoamista.

2 Aluksi on täsmennettävä pöytäviinien pakollisen tislauksen tavoite viinikaupan yhteisen järjestämisen yhteydessä. Tätä koskeva perusasetus on viinikaupan yhteisestä järjestämisestä 16 päivänä maaliskuuta 1987 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 822/87 (EYVL L 84, s. 1, jäljempänä asetus N:o 822/87), jonka johdanto-osan 44 perustelukappaleessa todetaan, että "pakollinen tislaus on ilmeisesti tehokkain keino hillitä ylituotantoa pöytäviinimarkkinoilla; tämän vuoksi on tarpeen säätää tämän toimenpiteen käytöstä silloin, kun markkinat vaikuttavat olevan vakavasti epätasapainossa, ja tällaisen epätasapainon tarkat tunnusmerkit on määriteltävä".

3 Asetuksen N:o 822/87 39 artiklan 1 kohdassa todetaan seuraavaa:

"1. Jos viinivuoden aikana pöytäviinin ja pöytäviinin valmistukseen soveltuvan viinin markkinat ovat vakavasti epätasapainossa, päätetään pöytäviinin pakollisesta tislaamisesta.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu vakava epätasapaino vallitsee, kun:

a) viinivuoden alussa todetut käytettävät varat ylittävät enemmän kuin neljällä kuukaudella tavanomaisen käytön;

b) tuotanto on enemmän kuin 9 prosenttia tavanomaista käyttöä suurempi;

c) kun kaikkien pöytäviinityyppien edustavien hintojen painotettu keskiarvo pysyy viinivuoden alussa ja tiettynä ajanjaksona pienempänä kuin 82 prosenttia ohjehinnasta."

4 Asetuksen N:o 822/87 39 artiklan 2 kohdan mukaan "komissio vahvistaa pakolliseen tislaukseen toimitettavat määrät, jotta saataisiin poistettua tuotannon ylijäämät ja palautettua näin markkinoiden tilanne tavanomaiseksi, erityisesti ennustettavien viinivuoden lopun käytettävien varojen tason ja hintojen osalta".

5 Asetuksen 39 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Tislattava kokonaismäärä 2 kohdan mukaisesti määriteltynä jakautuu jäsenvaltion yhteen kokoamisen yhteisön tuotantoalueiden kesken.

Jokaisella tuotantoalueella tislattava määrä on suhteessa seuraavien väliseen erotukseen:

— toisaalta pöytäviinituotannon ja kyseisellä alueella kyseisenä viinivuonna erikseen määriteltävien pöytäviinistä saatujen tuotteiden ja,

— toisaalta pöytäviinituotannon keskiarvon yhtenäisen prosenttiosuuden ja kyseisellä alueella kolmena peräkkäisenä viiteviinivuonna erikseen määriteltävien pöytäviinistä saatujen tuotteiden."

6 Asetuksen 39 artiklan 4 kohdan mukaan:

"Edellä 3 kohdan mukaisesti määritelty tislattava määrä jaetaan eri pöytäviinintuottajien kesken jokaisella tuotantoalueella.

Niiden tuottajien, joita tislaamisvelvollisuus koskee, tislattava määrä on tietty prosenttiosuus niiden tuotantoilmoituksessa ilmoittamista pöytäviinituotannosta ja erikseen määriteltävistä pöytäviiniä alempaa jalostusastetta olevista tuotteista.

Tämä prosenttiosuus:

— lasketaan asteittaisella taulukolla, joka on laadittu hehtaarituotoksen mukaan,

— voi vaihdella alueittain, kun otetaan huomioon aikaisemmin saadut tuotokset,

— voi olla nolla sellaisille tuottajille, joiden hehtaarituotos on pienempi kuin määriteltävä taso.

Jokaisen tuottajan tislattavaksi toimitettavan pöytäviinin määrän on oltava kolmannessa alakohdassa määritellyn suuruinen."

7 Asetuksen N:o 822/87 39 artiklan 5 kohdassa määrätään seuraavaa:

"Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle jokaisella 9 kohdan mukaisesti rajatulla tuotantoalueella tuotetun ja tuotosluokkien mukaisesti jaetun pöytäviinin määrä. Nämä tiedot käsitellään 3 artiklassa tarkoitettujen tuotantoilmoitusten perusteella.

Näiden ilmoitusten perusteella:

a) vahvistetaan yhteisössä tislattava kokonaismäärä;

b) jaetaan tämä määrä 3 kohdassa tarkoitettujen tuotantoalueiden kesken;

c) määritellään yhdessä kyseisten jäsenvaltioiden kanssa jokaiselle tislaamaan velvolliselle tuottajalle se tuotannon prosenttiosuus, joka tämän on tislattava, jotta täytettäisiin jokaista aluetta varten määrätty tislausmäärä."

8 Mainitun asetuksen 39 artiklan 11 kohdan mukaan "jos viinivuoden 1986/1987 aikana ilmenee vaikeuksia, jotka voivat vaarantaa 1 kohdassa tarkoitetun pakollisen tislauksen toteutumisen tai sen tasapainoisen suorittamisen, tarvittavista toimenpiteistä tislauksen tehokkaan suorittamisen varmistamiseksi säädetään 83 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen", toisin sanoen sellaista menettelyä noudattaen, jossa viinien hallintokomitea voi tehdä ratkaisun ETY:n perustamissopimuksen 148 artiklan 2 kohdassa määrätyllä määräenemmistöllä.

9 Asetuksen N:o 822/87 39 artiklan 9 kohdassa säädetään seuraavasti:

"Annetaan 83 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen:

— ...

— ...

— päätös 1 kohdassa tarkoitetusta tislauksesta,

— yksityiskohtaiset säännöt 2 kohdan soveltamisesta ja tässä kohdassa tarkoitetut tislattavat kokonaismäärät,

— edellä 3 kohdassa tarkoitetut jäsenvaltion jaottelemien tuotantoalueiden rajaamista koskevat perusteet sekä näiden alueiden rajaus,

— yhdenmukaisen prosenttiosuuden ja peräkkäisten viitevuosien vahvistaminen sekä tislattavien määrien jako 3 kohdassa tarkoitettujen jäsenvaltion kokoamien alueiden välillä,

— edellä 4 kohdassa tarkoitetut asteittaiset taulukot ja prosenttiosuudet,

— ..."

10 Asetuksen N:o 822/97, sellaisena kuin se on muutettuna 13 päivänä kesäkuuta 1991 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 1734/91 (EYVL L 163, s. 6), 1 artiklan 6 kohdan mukaan viinivuodella tarkoitetaan ajanjaksoa, joka alkaa kunkin vuoden 1.9. ja päättyy seuraavan vuoden 31.8.

11 Viinialan sato-, tuotanto- tai varastoilmoituksista 17 päivänä joulukuuta 1987 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 3929/87 (EYVL L 369, s. 59, jäljempänä asetus 3929/87) 6 artiklan 2 kohdassa säädetään, että "jäsenvaltioiden on arvioitava alueeltaan saatujen pöytäviinien tuotannon tuotos hehtaaria kohti. Niiden on ilmoitettava komissiolle ennen 20 päivää tammikuuta tämän arvioinnin tulokset ... tuotosluokkien mukaan"; mainitussa artiklassa itse tuotosluokat on jaettu seitsemään ennalta määrättyyn ryhmään.

12 Neuvoston asetuksen (ETY) N:o 822/87 39 artiklassa säädetyn pakollisen tislauksen soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 17 päivänä helmikuuta 1988 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 441/88 (EYVL L 45, s. 15, jäljempänä asetus N:o 441/88) 4 artiklan 2 kohdassa rajataan yhteisön tuotantoalueet: tuotantoalue 4 on Italia.

13 Asetuksen N:o 441/88 12 artiklan 4 kohdassa säädetään näin: "Pöytäviini toimitetaan viimeistään:

— 31 päivänä heinäkuuta, kun toimituskohteena on tislaamo,

— 15 päivänä heinäkuuta, kun toimituksen saajana on tislausta varten väkevöidyn viinin valmistaja.

Toimitus voidaan tehdä myös viidentoista edellä mainittuja päiviä seuraavan päivän aikana. Tällöin kyseisten määrien ostohintaa pienennetään määrällä, joka vastaa 50 prosenttia kyseiselle viinivuodelle vahvistetun tuen määrästä. Tukea sekä tuotetun ja interventioelimelle toimitetun alkoholin hintaa pienennetään samalla määrällä."

Asetuksen 12 artiklan 5 kohdan mukaan tislauksia ei voida tehdä 31.8.1994 jälkeen.

14 Tässä yhteydessä annettiin asetuksen N:o 822/87 39 artiklassa tarkoitetun pakollisen tislauksen aloittamisesta ja siihen liittyvistä yksityiskohtaisista soveltamissäännöistä poikkeamisesta viinivuonna 1993/1994 15 päivänä helmikuuta 1994 annettu komission asetus (EY) N:o 343/94 (EYVL L 44, s. 9, jäljempänä asetus N:o 343/94). Tämän asetuksen 1 artiklassa säädetään näin:

"1. Päätetään asetuksen (ETY) N:o 822/87 39 artiklan 1 kohdassa tarkoitetusta tislauksesta viinivuonna 1993/1994.

2. Tislattavan pöytäviinin kokonaismäärä on 18 200 000 hehtolitraa.

3. Komission asetuksen (ETY) N:o 441/88 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuilla tuotantoalueilla tislattavat määrät ovat seuraavat:

— ...

— tuotantoalue 4: 12 150 000 hehtolitraa,

— ..."

15 Asetuksen N:o 822/87 39 artiklassa tarkoitettuun pakolliseen tislaukseen toimitettavan pöytäviinin tuotantoprosenteista tuotantoalueilla 3 ja 6 1 päivänä maaliskuuta

1994 annetun komission asetuksen N:o 465/94 (EYVL L 58, s. 2, jäljempänä asetus N:o 465/94) 1 ja 2 artiklassa on tehty seuraavat täsmennykset:

"1 artikla

1. Asetuksen (ETY) N:o 441/88 5 artiklan 1 kohdan mukaan vuonna 1993/1994 saadun sadon tuotanto eritellään (erilaisten) tuotosluokkien mukaisesti ... (tuotantoalueilla 3 ja 6).

2. Tuotantoalueen 3 keskiarvotuotos on 62,7 hehtolitraa hehtaaria kohti. Tuotantoalueen 6 keskiarvotuotos on 26,2 hehtolitraa hehtaaria kohti.

2 artikla

Määrä, jonka kukin tuottaja on velvollinen toimittamaan tislattavaksi määräytyy soveltamalla asetuksen (ETY) N:o 441/88 6 artiklassa tarkoitettuun tuotantomäärään asetuksen liitteenä olevassa taulukossa osoitettua prosenttilukua, joka vastaa mainitun asetuksen 7 artiklan säännösten mukaisesti määrättyä tuotosta ..."

16 Asetuksen N:o 465/94 muuttamisesta 18 päivänä maaliskuuta 1994 annetussa komission asetuksessa (EY) N:o 610/94 (EYVL L 77, s. 12, jäljempänä asetus N:o 610/94) todetaan, että Italia on toimittanut pöytäviinintuotantoa ja tuotannon erittelyä tuotosluokittain koskevat tiedot ja että tämän vuoksi on vahvistettava tuotan-

toprosentit, jotka kunkin tislausvelvollisen on toimitettava tislattavaksi tuotanto-alueella 4. Kyseisen asetuksen 1 artiklassa säädetään näin:

"Asetusta (EY) N:o 465/94 muutetaan seuraavasti:

1) ...

2) 1 artiklan 1 kohtaan lisätään seuraava c alakohta:

'c) Tuotantoalue 4:

Tuotanto, josta saatu tuotos on ilmaistu hehtolitroina hehtaaria kohti:

— pienempi tai yhtä suuri kuin 45: 1 887 143 hehtolitraa,

— suurempi kuin 45, enintään 70: 8 394 081 hehtolitraa,

— suurempi kuin 70, enintään 90: 11 843 922 hehtolitraa,

— suurempi kuin 90, enintään 110: 10 209 474 hehtolitraa,

— suurempi kuin 111, enintään 125: 4 853 825 hehtolitraa,

— suurempi kuin 125, enintään 140: 2 002 827 hehtolitraa,

— suurempi kuin 140, enintään 170: 1 261 827 hehtolitraa,

— suurempi kuin 170, enintään 200: 195 041 hehtolitraa,

— suurempi kuin 200: 238 774 hehtolitraa.'

3. 1 artiklan 2 kohtaan lisätään seuraava kohta:

'Keskiarvotuotos tuotantoalueella 4 on 77 hehtolitraa hehtaaria kohti'.

4. Liite korvataan tämän asetuksen liitteellä."

17 Viinivuotta 1993/1994 koskevasta poikkeusjärjestelystä tuottajien toteuttamien pakolliseen tislaukseen toimitettavien pöytäviinimäärien toimitusten osalta 27 päivänä heinäkuuta 1994 annetulla asetuksella (EY) N:o 1960/94 (EYVL L 198, s. 96, jäljempänä asetus N:o 1960/94) komissio on poiketen siitä, mitä asetuksen N:o 441/88 12 artiklan 4 kohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa ja 5 kohdassa säädetään, pidentänyt pöytäviinin tislaamoon toimittamiselle asetettua määräaikaa 27.8.1994 saakka sekä tislaukselle asetettua määräaikaa 20.9.1994 saakka.

18 Lopuksi viinivuotta 1993/1994 koskevasta poikkeusjärjestelystä tuottajien toteuttamien pakolliseen tislaukseen toimitettavien pöytäviinimäärien toimitusten osalta 21 joulukuuta 1994 annetun komission asetuksen (EY) N:o 3151/94 (EYVL L 332, s. 32, jäljempänä asetus N:o 3151/94), sellaisena kuin se on myöhemmin muutettuna (EYVL L 341, s. 76), 1 artiklan 1 kohdassa on poiketen siitä, mitä asetuksessa (EY) N:o 343/94 ja asetuksen N:o 441/88 12 artiklan 4 kohdan toisessa alakohdassa ja 5 kohdassa säädetään, pidennetty pakollisen tislauksen määräaikaa viinivuoden 1993/1994 osalta 29.1.1995 saakka.

Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset

19 Tässä yhteydessä Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di mosto ja 42 muuta kantajaa ovat nostaneet kanteen, jossa vaaditaan, että seuraavat säännökset kumotaan:

— edellä mainitun asetuksen N:o 343/94 1 artiklan 3 kohta, jossa "tuotantoalueella 4" tislattava määrä on vahvistettu 12 150 000 hehtolitraksi viinivuodelle 1993/1994;

— edellä mainitun asetuksen N:o 465/94, sellaisena kuin se on muutettuna edellä mainitulla asetuksella 610/94, 1 artiklan 1 kohdan c alakohta, 2 kohdan toinen alakohta ja 3 kohta (tuotantoaluetta 4 koskeva liite) siltä osin kuin ne koskevat "tuotantoaluetta 4";

— muiden näihin säännöksiin liittyvien ja/tai niitä edeltäneiden säädösten.

Toissijaisesti kantajat vetoavat EY:n perustamissopimuksen 184 artiklan mukaisesti seuraavien säännösten pätemättömyyteen:

— suhteellisuusperiaatteen loukkaamisen vuoksi asetuksen 822/87 39 artiklan 4 kohdan pätemättömyyteen siltä osin kuin siinä säädetään, että kunkin tislausvelvollisen tuottajan tislattava määrä on "hehtaarituotoksen" perusteella määritetty prosenttiosuus;

— lainvastaisuuden vuoksi edellä mainitun asetuksen N:o 441/88 "tuotantoaluetta 4" koskevan 4 artiklan 2 kohdan neljännen luetelmakohdan pätemättömyyteen.

20 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 25.5.1994 jättämässään kirjelmässä komissio on esittänyt prosessiväitteen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Kantajat ovat 5.7.1994 esittäneet huomautuksensa tästä prosessiväitteestä.

21 Samalla kantajat ovat esittäneet 24.5.1994 kirjaamossa numerolla T-183/94 R kirjatun hakemuksen riidanalaisten säännösten täytäntöönpanon lykkäämiseksi; tässä hakemuksessaan kantajat vaativat, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin "määrää kyseisten säännösten täytäntöönpanon lykättäväksi mainituin rajoituksin". Kantajat ovat peruuttaneet välitoimia koskevan hakemuksensa 20.6.1994 kirjatulla asiakirjalla. Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti on 11.7.1994 antamallaan määräyksellä poistanut asian T-183/94 R rekisteristä ja velvoittanut kantajat korvaamaan välitoimimenettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

22 Neuvosto on esittänyt yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 11.7.1994 jättämällään hakemuksella väliintulopyynnön komission vaatimusten tukemiseksi; kantajat ovat ilmoittaneet 2.8.1994 päivätyllä kirjeellään ja komissio 8.8.1994 päivätyllä kirjeellään, etteivät ne vastusta tätä väliintuloa.

23 Kolmannen jaoston puheenjohtajan hyväksyttyä väliintulon 16.9.1994 antamallaan määräyksellä neuvosto jätti 17.10.1994 väliintulokirjelmänsä, josta kantajat ovat esittäneet huomautuksensa 14.11.1994 päivätyssä kirjelmässään.

24 Kantajat ovat 1.2.1995 esittäneet työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan mukaisesti täydentävän kirjelmän, joka koskee uusia oikeudenkäynnissä esitettäviä oikeudellisia perusteita. Komissio on 21.2.1995 jättämällään kirjelmällä ja neuvosto

24.2.1995 jättämällään kirjelmällä esittänyt huomautuksensa näistä uusista oikeudellisista perusteluista.

25 Kantajat vaativat, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaiset säännökset;

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

26 Komissio vaatii, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta;

— velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

27 Prosessiväitettä koskevissa huomautuksissaan kantajat vaativat, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— tutkii pääasian;

— hyväksyy kanteen ja kumoaa riidanalaiset säännökset sekä velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Kanteen tutkittavaksi ottaminen

Tiivistelmä asianosaisten perusteluista

28 Komissio huomauttaa, että kanne on jätettävä tutkimatta, koska kantajat ovat joko yksittäisiä tai yhdistyneitä viinintuottajia, jotka toimivat Italiassa Veneton alueella. Kantajat arvostelevat pääasiassa asetuksen N:o 822/87 39 artiklaan perustuvaa pakollista tislausta, jota sovelletaan asetuksen N:o 343/94 1 artiklassa ja asetuksen N:o 465/94 1 artiklassa viimeksi käytetyn hehtaarituotoskäsitteen perusteella. Komission mukaan kantajien kumottavaksi vaatimat säädökset eivät kuitenkaan ole asetuksia, jotka tosiasiassa koskisivat kantajia suoraan ja erikseen yhteisöjen tuomioistuimen ja yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen vakiintuneessa oikeuskäytännössä edellytetyllä tavalla.

29 Komissio katsoo tässä tapauksessa, ettei yksikään riitautetuista säännöksistä vaikuta kantajien oikeusasemaan eikä yhtäkään niistä ole osoitettu kantajille. Itse asiassa se seikka, että riidanalaiset säännökset koskevat kantajia, johtuu tosiasiallisesta tilanteesta eli siitä, että kantajat ovat viinintuottajia. Ei selvästikään voida katsoa, että riidanalaiset säännökset olisi osoitettu Veneton alueen viininviljelijöille. Tosin nämä säännökset koskevat epäilemättä myös Veneton tuottajia, mutta yksinomaan sen vuoksi, että ne ovat nimenomaan sellaisiin taloudellisiin toimijoihin kuuluvia viininviljelijöitä, jotka voidaan määritellä objektiivisten tekijöiden perusteella.

30 Kantajat ovat väittäneet, että tietyt riidanalaiset säännökset koskevat niitä erikseen, koska ne ovat toimineet huolellisesti tislattuaan edellisinä vuosina koko vaaditun määrän; tämän vuoksi ne joutuvat suorittamaan ylimääräisen tislauksen muiden viinialalla toimivien elinkeinonharjoittajien tislaamatta jättämien määrien kattamiseksi; komissio katsoo, ettei kantajien asemaa suhteessa muihin alalla toimiviin

elinkeinonharjoittajiin voida yhteisöjen tuomioistuimen ja yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan määritellä tämän seikan perusteella.

31 Lopuksi komissio katsoo, että riidanalaiset säädökset ovat joka tapauksessa sekä muodollisesti että aineellisesti asetuksia, joissa on yleisesti päteviä säännöksiä, joita sovelletaan elinkeinonharjoittajiin, jotka voidaan määritellä käsitteellisesti viinintuotannon alalla toimivien taloudellisten toimijoiden objektiivisen ominaisuuden perusteella. Sekä asetus N:o 343/94, jossa vahvistetaan viinivuonna 1993/1994 eri tuotantoalueilla tislattavan pöytäviinin kokonaismäärät, että asetus N:o 465/94, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 610/94, jossa vahvistetaan hehtaarituotoksen perusteella määritettävä pöytäviinintuotannon prosenttiosuus, jonka kukin eri tuotantoalueen tuottaja on velvollinen toimittamaan tislattavaksi, koskevat selvästi kaikkia yhteisön viinintuottajia, koska ne ovat alan taloudellisia toimijoita. Menetelmät, joiden mukaisesti vahvistetaan tislattavan pöytäviinin kokonaismäärät yhteisön kutakin tuotantoaluetta varten ja ne pöytäviinin prosenttiosuudet, jotka kunkin tuottajan on toimitettava tislattavaksi, perustuvat komission mukaan yleisiin ja käsitteellisiin perusteisiin; nämä menetelmät ja prosenttiosuudet vaikuttavat viinintuottajien asemaan objektiivisella perusteella, jota sovelletaan kaikkiin tuottajiin, joiden objektiiviset tuotantoedellytykset määräytyvät tarkkaan tuottajan oman tuotantopaikan sekä sen hehtaarituotoksen perusteella.

32 Prosessiväitettä koskevissa huomautuksissaan kantajat sitä vastoin toteavat, että kyseisellä väitteellä pyritään siihen, ettei yhteisöjen tuomioistuin täyttäisi tehtäväänsä aineellisen pääasian ratkaisevana tuomioistuimena. Kantajat väittävät, että riidanalaiset normit koostuvat sellaisista yksittäisistä normeista, jotka koskevat niitä suoraan (asiat 41/70 ja 44/70, International Fruit Company ym. v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 13.5.1971, Kok. 1971, s. 411). Samoin kantajat toteavat olevansa maatalousosuuskuntia, joiden asema on taattu Italian tasavallan valtiosäännössä, erityisesti sen 2 ja 45 pykälässä, ja tässä ominaisuudessa kantajat viljelevät maata välittömästi ja ovat siten välittömiä maanviljelijöitä, jotka yksinomaan voivat kuulua maatalousosuuskuntiin. Näiden seikkojen perusteella kantajien asema voidaan määritellä siten, että se erottuu kaikkien muiden viinintuottajien asemasta joko yhteisön tasolla tai valtakunnallisella tasolla Italiassa.

33 Lisäksi kantajat muistuttavat, että riidanalaisten säädösten todellinen luonne voidaan yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan päätellä ainoastaan asiaan liittyvien seikkojen yksityiskohtaisen tutkimisen perusteella ottaen huomioon kaikki asiaa koskevat säädökset (asia 8/55, Fédération charbonnière de Belgique v. korkea viranomainen, yhteisöjen tuomioistuimen tuomiot 16.7.1956 ja 29.11.1956, Kok. 1956, s. 199 ja 291). Ne väittävät, että tislattava pöytäviinimäärä oli riidanalaisten säädösten antamisajankohtana tunnettu ja ennalta määrätty kantajien antamien tietojen perusteella.

34 Lopuksi kantajat huomauttavat peruuttaneensa välitoimia koskevan hakemuksensa, koska ne olivat saavuttaneet kansallisessa tuomioistuimessa eli Tribunal Amministrativo Regionale del Laziossa saman lopputuloksen kuin sen, jonka ne pyrkivät saamaan yhteisön välitoimia käsittelevältä tuomarilta, eli riidanalaisten päätösten täytäntöönpanon lykkäämisen, kunnes pääasia on ratkaistu tuomioistuimen tuomiolla. Näin ollen kantajat korostavat, että kansallinen tuomioistuin on epäsuorasti myöntänyt, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio koskisi aineellista pääasiaa. Jos yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomiossa rajoitutaan tutkimaan kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset, se merkitsee kantajien oikeussuojan kieltämistä.

35 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi toimittamassaan kanteessa kantajat ovat käsitelleet myös kysymystä kanteensa tutkittavaksi ottamisesta. Tässä yhteydessä ne ovat esittäneet olevansa "yrityksiä ja yksityishenkilöitä, jotka edustavat Veneton alueen kaikkia elinkeinonharjoittajia" pöytäviinintuotannon alalla, minkä vuoksi ne ovat "yhteisen maatalouspolitiikan ... ja siihen kuuluvan viinikaupan yhteisen järjestämisen ... pääasiallisia toimijoita ja pääasiallinen kohderyhmä"; kantajat väittävät, että säännökset, joiden kumoamista ne vaativat, koskevat niitä suoraan ja erikseen, vaikka ne on annettu asetuksessa.

36 Kantajien mukaan kyseiset asetukset perustuvat niiden itsensä antamiin tietoihin ja niitä myös sovelletaan tämän mukaisesti. Tislausvelvollisuuden kokonaisvaltainen ja aluekohtainen laajuus määräytyy mainittujen tietojen mukaan (sato-, tuotanto- ja varastoilmoitukset). 12 150 000 hehtolitran suuruinen määrä oli määritetty ennakkoarvion perusteella, jolloin jäsenvaltioita oli vaadittu toimittamaan tuottajien ja kauppiaiden ilmoitukset asetuksen N:o 3929/87 mukaisesti. Samoin alueel-

linen jako tuotosluokkiin perustuu kyseisen asetuksen 1 ja 2 artiklassa tarkoitetuista viinintuottajien ilmoituksista asetuksen 8 artiklan mukaisesti tehtyyn yhteenvetoon.

37 Kantajat väittävät, että riidanalaisia asetuksia annettaessa niiden kohderyhmä oli jo määritelty, koska viinivuonna 1993/1994 toimineet tuottajat olivat tuolloin jo olemassa olevia ja tunnistettuja yrityksiä. Näissä asetuksissa säädetään siten suoraan tietyille ennalta määritellyille henkilöille kuuluvista velvollisuuksista, vaikka tislausvelvollisuuden täsmällinen laajuus riippuisi jostakin tulevaisuuden tekijästä eli vuoden tarkasta tuotantomäärästä.

38 Kantajien mukaan riidanalaiset asetukset eivät siten koske yleistä ja käsitteellistä yritysten tai henkilöiden mahdollista ryhmää, vaan määrättyjä henkilöitä, jotka muodostavat "suljetun kokonaisuuden".

39 Seuraavaksi kantajat väittävät, että koska ne ovat täysin täyttäneet tislausvelvollisuutensa viinivuonna 1993/1994, Veneton viininviljelijät, joiden asemaan riidanalaiset asetukset suoraan vaikuttavat, kärsivät erikseen välitöntä vahinkoa niiden säännösten vuoksi, joiden kumoamista tässä vaaditaan, koska viimeksi mainituissa niille selvästi ja erikseen asetetaan ylimääräisiä ja perusteettomia velvoitteita verrattuna kaikkiin viininviljelijöihin yleensä. Kuten yhteisöjen tuomioistuinten oikeuskäytännöstä ilmenee, kantajien oikeus kanteen nostamiseen on siten perusteltu kantajien oikeudellisen tai tosiasiallisen aseman erityispiirteiden vuoksi, joiden perusteella ne voidaan erottaa kaikista niistä, joille kyseiset toimenpiteet on osoitettu; näin on ennen kaikkea sen vuoksi, että kansallisten viranomaisten "passiivisuuden" takia kantajien on pakko kääntyä yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen puoleen niihin kohdistuvan vakavan syrjinnän välttämiseksi.

40 Kantajat vaativat prosessiväitteen ehdotonta hylkäämistä ainakin osuuskuntien osalta.

41 Väliintulokirjelmässään neuvosto tukee komission perusteluja ja toteaa erityisesti, että perustamissopimuksen 184 artiklan mukaan kantajat voivat vedota asetuksen N:o 822/87 39 artiklan 4 kohdan ja asetuksen N:o 441/88 4 artiklan 2 kohdan pätemättömyyteen ainoastaan, jos niiden kanne täyttää EY:n perustamissopimuksen 173 artiklassa määrätyt tutkittavaksi ottamisen edellytykset. Jotta yhteisön oikeuden säännöksen voitaisiin katsoa koskevan oikeussubjektia erikseen, vakiintuneessa oikeuskäytännössä edellytetään, että sellainen tosiasiallinen tilanne vaikuttaa hänen oikeusasemaansa, jonka perusteella oikeussubjekti on voitava erottaa kaikista muista henkilöistä ja yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle säädös on osoitettu (asia C-257/93, Van Parijs ym. v. neuvosto ja komissio, yhteisöjen tuomioistuimen määräys 21.6.1993, Kok. 1993, s. I-3335). Tässä oikeuskäytännössä asetetut edellytykset eivät kuitenkaan varmasti täyty tässä tapauksessa, koska riidanalaiset säännökset koskevat kantajia ainoastaan sen vuoksi, että nämä ovat objektiivisesti viinialalla taloudellista toimintaa harjoittavia elinkeinonharjoittajia samalla tavalla kuin kaikki muut samassa asemassa olevat henkilöt.

42 Neuvosto huomauttaa lisäksi, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan (asiat 16/62 ja 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes ym. v. neuvosto, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 14.12.1962, Kok. 1962, s. 901; asiat 19/62—22/62, Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes ym. v. neuvosto, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 14.12.1962, Kok. 1962, s. 943; asia 117/86 UFADE v. neuvosto ja komissio, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 5.11.1986, Kok. 1986, s. 3255 ja asia 55/86, Arposol v. neuvosto, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 14.1.1988, Kok. 1988, s. 13) kumoamiskanne on jätettävä tutkimatta, kun kantajaosuuskunnat ovat tislausvelvollisista tuottajista koostuvia ammatillisia etujärjestöjä.

43 Täydentävässä kirjelmässään 1.2.1995 kantajat ovat huomauttaneet, että niiden asetuksen N:o 3151/94 uusien säännösten perusteella, joilla määräaikoja pöytäviinin pakolliseen tislaukseen toimittamista varten on pidennetty 31.8.1994 päättyneen viinivuoden 1993/1994 yli, riidanalaiset säännökset olivat pätemättömiä myös sen vuoksi, etteivät ne enää tyydyttäneet viinivuoden 1993/1994 epätasapainon korjaamistarvetta saman vuoden aikana eivätkä ne enää soveltuneet tähän tarkoitukseen; sitä vastoin kyseisillä säännöksillä pyrittiin vastedes tervehdyttämään epätasapaino täyttämällä pöytäviinin tislaukseen toimittamisvelvollisuus seuraavana viinivuonna.

44 Komissio väittää neuvoston tukemana, ettei asetuksen N:o 3151/94 säännöksiä voida pitää käsiteltävänä olevassa asiassa uusina seikkoina, koska niiden tarkoituksena on ainoastaan pidentää tislausvelvollisuuden täyttämiselle asetettua määräaikaa, josta oli jo säädetty kanteen kohteena olevissa säännöksissä.

45 Kantajat eivät ole mitenkään osoittaneet, mihin asetuksen N:o 3154/94 väitetty uutuus niiden kanteeseen sisältyviin perusteluihin nähden perustuu.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

46 Aluksi yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa, että sen työjärjestyksen 114 artiklan 3 kohdan mukaan vastaajan esitettyä prosessiväitteen menettely jatkuu suullisena, ellei yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toisin päätä; tässä tapauksessa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo saaneensa asiasta riittävän selvyyden tutkittuaan asiaan liittyvät asiakirjat, joten suullista käsittelyä ei tarvitse aloittaa.

47 Yhteisöjen tuomioistuimen ja yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan mukaan luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi nostaa kanteen päätöksestä, joka siitä huolimatta, että se on annettu asetuksena tai toiselle henkilölle osoitettuna päätöksenä, koskee ensin mainittua henkilöä suoraan ja erikseen. Tämän artiklan tavoitteena on erityisesti välttää se, että yhteisöjen toimielimet voisivat pelkästään valitsemalla toimenpiteen muodoksi asetuksen estää yksityisen henkilön kanteen päätöksestä, joka koskee tätä suoraan ja erikseen; siten kyseisessä artiklassa pyritään täsmentämään, ettei toimenpiteen luonnetta voi muuttaa valitsemalla sille tietty muoto (ks. asiat 789/79 ja 790/79, Calpak et Società Emiliana Lavorazione Frutta v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 17.6.1980, Kok. 1980, s. 1949 ja asia T-476/93, FRSEA ja FNSEA v. neuvosto, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen määräys 28.10.1993, Kok. 1993, s. II-1187).

48 Lisäksi yhteisöjen tuomioistuimen ja yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan säädöksen yleistä sovellettavuutta ja siitä johtuvaa normatiivista luonnetta ei aseta kyseenalaiseksi se, että tiettynä ajankohtana voidaan vaihtelevan täsmällisesti määritellä niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin säädöstä sovelletaan tiettynä ajankohtana, tai jopa nimetä nämä oikeussubjektit, jos on selvää, että tällainen soveltaminen perustuu sellaiseen objektiiviseen oikeudelliseen tai tosiasialliseen tilanteeseen, joka määritellään säädöksessä tämän tarkoituksen mukaan. (Ks. seuraavat yhteisöjen tuomioistuimen tuomiot: asia 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt v. neuvosto, tuomio 11.7.1968, Kok. 1968, s. 595; asia 64/69, Compagnie française commerciale et financière v. komissio, tuomio 16.4.1970, Kok. 1970, s. 221; asia 101/76, Koninklijke Scholten Honig v. neuvosto ja komissio, tuomio 5.5.1977, Kok. 1977, s. 797; asia 123/77, UNICME ym. v. neuvosto, tuomio 16.3.1978, Kok. 1978, s. 845; edellä mainittu asia Calpak et Società Emilianan Lavorazione Frutta v. komissio; asia 242/81, Roquette Frères v. neuvosto, tuomio 30.9.1982, Kok 1982, s. 3213; asia 26/86, Deutz et Geldermann v. neuvosto, tuomio 24.2.1987, Kok. 1987, s. 941; asiat 97/86, 193/86, 99/86 ja 215/86, Asteris ym. ja Kreikka v. komissio, tuomio 26.4.1988, Kok. 1988, s. 2181; asia 160/88 R, Féderation européenne de la santé animale ym. v. neuvosto, yhteisöjen tuomioistuimen presidentin määräys 13.7.1988, Kok. 1988, s. 4121; asiat C-15/91 ja C-108/91, Buckl ym. v. komissio, tuomio 24.11.1992, Kok. 1992, s. I-6061; asia C-213/91, Abertal ym. v. komissio, tuomio 15.6.1993, Kok. 1993, s. I-3177; asia C-131/92, Arnaud ym. v. neuvosto, yhteisöjen tuomioistuimen määräys 24.5.1993, Kok. 1993, s. I-2573; asia C-288/93, Comaco v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen määräys 21.6.1993, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa; edellä mainittu yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen määräys asiassa FRSEA ja FNSEA v. neuvosto; asia C-309/89, Codorniu v. neuvosto, yhteisöjen tuomioistuimen tuomio 18.5.1994, Kok. 1994, s. I-1853.)

49 Jotta säädöksen, jonka kumoamista taloudelliset toimijat vaativat, voitaisiin katsoa koskevan näitä erikseen, yhteisöjen tuomioistuin ja yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ovat vakiintuneessa oikeuskäytännössään edellyttäneet, että sellainen tosiasiallinen tilanne vaikuttaa kantajien oikeusasemaan, jonka perusteella kantajat voidaan erottaa kaikista muista henkilöistä ja yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle säädös on osoitettu (ks. edellä mainittu yhteisöjen tuomioistuimen määräys asiassa Comaco v. neuvosto ja edellä mainittu yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen määräys asiassa FRSEA ja FNSEA v. neuvosto sekä edellä mainittu yhteisöjen tuomioistuimen tuomio asiassa Codorniu v. neuvosto).

50 Käsiteltävänä olevassa asiassa on tärkeää todeta, että ne asetusten säännökset, joiden kumoamista tässä vaaditaan joko suoraan tai vetoamalla asetuksen N:o 822/87 39 artiklan 4 kohdan tai asetuksen N:o 441/88 4 artiklan 2 kohdan pätemättömyyteen, koskevat kaikkia pöytäviinintuottajia objektiivisilla perusteilla.

51 Toisin kuin kantajat väittävät, mainitut säännökset eivät vaikuta viimeksi mainittujen asemaan tiettyjen niille ominaisten piirteiden vuoksi tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen vuoksi, jonka perusteella nämä voidaan erottaa kaikista muista henkilöistä, vaan nämä säännökset on käsitteellisellä ja yleisellä tasolla osoitettu määräämättömälle henkilöryhmälle ja niitä sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin.

52 Itse asiassa kyseisissä asetusten säännöksissä kantajia ei ole erityisesti osoitettu ja ne koskevat kantajia ainoastaan sen vuoksi, että kantajat ovat objektiivisesti pöytäviinintuottajia, samalla tavalla kuin ne koskevat kaikkia muita taloudellisia toimijoita, jotka ovat tosiasiallisesti tai mahdollisesti samassa tilanteessa.

53 Ensinnäkin kun on kyse asetuksen N:o 343/94 1 artiklan 3 kohdan neljännen luetelmakohdan kumoamisvaatimuksesta siltä osin kuin siinä vahvistetaan tuotantoalueella 4 eli Italiassa tislattava määrä 12 150 000 hehtolitraksi viinivuonna 1993/1994, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että komissio on antaessaan tämän asetuksen N:o 822/87 soveltamista koskevan asetuksen ottanut huomioon, kuten asetuksen N:o 343/94 johdanto-osasta ilmenee, seuraavat objektiiviset seikat: "Tällä hetkellä komission käytössä olevista tiedoista ja erityisesti viinivuodelle 1993/1994 laaditun ennakkoarvion tiedoista ilmenee, että kuluvan viinivuoden tilanteelle on tunnusomaista pöytäviinien ja pöytäviinin valmistukseen soveltuvien viinien markkinoilla vallitseva epätasapaino; asetuksen N:o 822/87 (ETY) 39 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset pakollisesta tislauksesta päättämiseksi ovat täyttyneet; kun otetaan huomioon hinnat ja viinivuoden lopun käytettävien varojen toivottava taso, yhteisölle on osoittautunut tarpeelliseksi tislata 18 200 000 hehtolitraa pöytäviiniä; tämä määrä perustuu ennakkoarvioon ja siinä otetaan huomioon epätasapaino, jolle on tunnusomaista erityisesti sellaisten varastojen siirtyminen viinivuodelta toiselle, jotka ovat suurempia kuin ne arviot, joiden perusteella viinivuoden taloudelliset tekijät on määritetty."

54 Edellä esitetystä sekä asetuksen N:o 343/94 systematiikasta johtuu, että määritellessään yhtäältä tislattavan pöytäviinin kokonaismäärän ja toisaalta tislattavat

määrät asetuksen N:o 441/88 4 artiklan 2 kohdassa mainittuja eri tuotantoalueita kohti, komissio on noudattanut objektiivisia perusteita ja ottanut huomioon kaikkien Euroopan talousyhteisön taloudellisten toimijoiden ja tuotantoalueen 4 (Italia) osalta kaikkien kyseisen valtion tuottajien — eikä ainoastaan kantajan kaltaisten Veneton alueen tuottajien — koko tuotannon, varastot ja viinivuoden lopun käytettävät varat.

55 Toiseksi kun on kyse asetuksen N:o 465/94 (ks. edellä 15 kohta) muuttamisesta annettua asetusta N:o 610/94 (ks. edellä 16 kohta) koskevasta kumoamisvaatimuksesta, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa myös, että mainitun asetuksen johdanto-osassa täsmennetään, että "asetuksen (ETY) N:o 822/87 39 artiklan 4 kohdassa säädetään, että tislausvelvollisten tuottajien tislattava määrä on yhtä suuri kuin niiden pöytäviinituotannosta laskettava prosenttiosuus, joka määräytyy hehtaarituotokseen perustuvan asteittain nousevan taulukon mukaan; nämä prosenttiosuudet perustuvat objektiivisiin perusteisiin, mutta ne on sopeutettava kunkin tuotantoalueen oloihin; näiden taulukoiden perusteella on voitava poistaa tietyltä tuotantoalueelta pöytäviinimäärä, joka vastaa asetuksen (EY) N:o 343/94 1 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua velvollisuutta; tästä syystä tuotosluokissa on ilmaistava ainoastaan tuotantomäärät, joista on tehty tuotantoilmoitukset, joihin asteikot perustuvat; niiden Italian antamien tietojen perusteella, jotka koskevat pöytäviinin tuotantoa ja sen erittelyä tuotosluokittain, tuotantoalueelle 4 on vahvistettava kunkin tislausvelvollisen tuotantoprosentit, jotka on toimitettava tislaukseen; kyseisen taulukon on oltava asteittain nouseva siten, että korkeimpia tuotoksia kohdellaan epäedullisemmin ..."

56 Asetusten N:o 465/94 ja N:o 610/94 säännöksistä ilmenee, että komissio on toisaalta määritellessään tuotantoalueen 4 eli Italian tuotannon hehtolitroina hehtaaria kohti ilmaistun tuotoksen ja toisaalta vahvistaessaan tuotantoalueen 4 keskimääräisen tuotoksen hehtaaria kohti ottanut huomioon sellaiset yleiset ja objektiiviset tiedot, jotka kyseisen jäsenvaltion viranomaiset ovat toimittaneet sille ja jotka koskevat pöytäviinin tuotantoa ja tämän tuotannon erittelyä eri tuotosluokkien

perusteella. Asiakirja-aineistosta ei missään tapauksessa ilmene, että Veneton alueen pöytäviinin tuottajien erityinen tilanne olisi otettu huomioon määritettäessä lukuja, jotka on laskettu toisaalta yhteisöä koskevien tekijöiden ja toisaalta Italian koko aluetta koskevien tekijöiden perusteella.

57 Tältä osin kantajien väitteet kansallisten viranomaisten oletetusta "passiivisuudesta" erityisesti Veneton alueen hehtaarituotosta koskevien täsmällisten ja ajan tasalla olevien tietojen toimittamisessa yhteisön viranomaisille eivät vaikuta arviointiin.

58 Kantajat näyttävät väittävän, että asetusten riidanalaiset säännökset koskevat niitä erikseen sen vuoksi, että ne ovat erityisen huolellisia taloudellisia toimijoita, koska ne ovat edellisinä vuosina tislauttaneet niiltä vaaditut määrät kokonaisuudessaan ja tästä syystä joutuneet ostamaan viiniä ulkopuolisilta suorittaakseen ylimääräisen tislauksen, joka niiden oli epäoikeudenmukaisesti tehtävä muiden kyseisellä alalla toimivien elinkeinonharjoittajien ja muilla Italian alueilla tislaamatta jätettyjen määrien kattamiseksi; on samoin selvää, ettei tämän seikan perusteella, vaikka se olisi toteennäytetty, voida missään tapauksessa riittävällä tavalla erottaa kantajien asemaa muiden viinialalla toimivien elinkeinonharjoittajien asemasta siten, että ne voitaisiin yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle säädös, jonka kumoamista on vaadittu, on osoitettu.

59 Lopuksi yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, etteivät kantajat voi komission esittämän prosessiväitteen kiistämiseksi vedota kansallisen oikeusjärjestyksensä perustuslain säännöksiin perustuvaan asemaansa eivätkä väittää, että kanteen tutkimatta jättäminen merkitsisi heidän oikeussuojansa kieltämistä. Ne eivät myöskään voi perustellusti väittää, että kansallisen tuomioistuimen

päätös olisi sellainen, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi ratkaistava käsiteltävänä oleva pääasia.

60 Edellä esitetyn perusteella asetusten riidanalaiset säännökset koskevat kantajia ainoastaan sen vuoksi, että kantajat ovat objektiivisesti pöytäviinin tuottajia, samalla tavalla kuin mainitut säännökset koskevat kaikkia kyseisillä markkinoilla toimivia taloudellisia toimijoita; koska kantajat eivät ole millään tavalla osoittaneet, että asetusten säännökset, joiden kumoamista ne vaativat, koskevat niitä erikseen, komission esittämä prosessiväite on hyväksyttävä ilman, että olisi tarvetta tutkia neuvoston esittämää kysymystä siitä, onko kantajaosuuskunnilla tietynlaisten taloudellisten toimijoiden edustajina sinänsä kelpoisuus vaatia sellaisten säännösten kumoamista, jotka vaikuttavat tämän ryhmän yleisiin etuihin.

61 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa lisäksi, ettei kantajilta missään tapauksessa ole riistetty oikeudenkäyntimahdollisuutta oikeuksiensa puolustamiseksi. Itse asiassa, jos kantajat katsovat, että niillä on siihen oikeus, niiden on saatettava edellä mainittuja yhteisön säännöksiä koskevat kansalliset täytäntöönpanosäännökset toimivaltaisen kansallisen tuomioistuimen käsiteltäviksi; kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on saattaa kysymys mainittujen yhteisön säännösten pätevyydestä EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan mukaisesti yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi ja määrätä tarvittaessa kyseisten yhteisön säännösten soveltamiseksi annettujen kansallisten säädösten täytäntöönpanon lykkääminen, kunnes yhteisöjen tuomioistuin on antanut ennakkoratkaisunsa 21.2.1991 annetussa yhteisöjen tuomioistuimen tuomiossa asioissa Zuckerfabrik Süderdithmarschen ja Zuckerfabrik Soest mainittujen edellytysten mukaisesti (asiat C-143/88 ja C-92/89, Kok. 1991, s. I-415, 17—33 kohta).

62 Koska kanne on edellä esitetyillä perusteilla kokonaisuudessaan jätettävä tutkimatta, ei ole aiheellista tutkia kantajien esittämiä uusia perusteluja, joiden tarkoituksena on kiistää riidanalaisten säännösten pätevyys sillä perusteella, että kanteen nostamisen jälkeen on annettu asetus N:o 3151/94, jolla on pidennetty tislauksen

määräaikaa viinivuoden 1993/1994 yli; missään tapauksessa ei ole tarpeen ratkaista kysymystä siitä, voidaanko näitä uusia perusteluja pitää työjärjestyksessä tarkoitettuina uusina kanneperusteina.

Oikeudenkäyntikulut

63 Työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan hävinnyt asianosainen velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos sitä on vaadittu; koska kantajien vaatimukset on hylätty ja komissio on vaatinut oikeudenkäyntikulujen korvaamista, kantajat on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

64 Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti asiassa väliintulleet toimielimet vastaavat omista kuluistaan. Neuvosto vastaa omista kuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(laajennettu kolmas jaosto)

on määrännyt:

1) Kanne jätetään tutkimatta.

2) Kantajat velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

3) Neuvosto vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Annettiin Luxemburgissa 29 päivänä kesäkuuta 1995.

Kirjaaja

H. Jung

Kolmannen jaoston puheenjohtaja

J. Biancarelli